

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119337155
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6119337155.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava-Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Bratislava-Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému L. L., O.. XX.XX.XXXX, P. XXX, v konaní o zaplatenie 5 000,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 16Csp/17/2020 - 164 z 8.12.2020 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá a II. nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu 5 000,- eur s príslušenstvom, čo odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 21.05.2018 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, že postupca uzatvoril so žalovaným 19.09.2014 Zmluvu č. 5062392233 (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“), na základe, ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky, že žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo 23.11.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku 22.11.2016, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 19 721,27 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 14 684,38 eura, z riadneho úroku vo výške 3 749,67 eura, z úroku z omeškania vo výške 1 218,43 eura a z poplatkov vo výške 68,79 eura. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dňa spísania žaloby nevykonal žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 5 000,00 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 5 000,00 eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 14 721,27 eura, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 9 684,38 eura, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 3 749,67 eura, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 1 218,43 eura a z neuhradených poplatkov vo výške 68,79 eura, si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa § 517 ods.2 OZ počnúc 22.05.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

2.2. Žalovaný k žalobe nepodal žiadne písomné vyjadrenie.

2.3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to so Zmluvou o splátkovom úvere číslo 5062392233 z 19.04.2014, s formulárom „Štandardné európske informácie o

spotrebiteľskom úvere“, s formulárom „ Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN)“, s formulárom „ Splátkový kalendár(Amortizačná tabuľka)“, so Všeobecnými obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne a.s. účinnými od 1.8.2002, s Obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, s Výpisom z úveru za Účtovné obdobie 19. 09. 2014 - 13. 06. 2018, s Platobnou históriou vedenou Slovenskou sporiteľňou, a.s. u žalovaného, s Prípisom z 26.10.2016 adresovaným žalovanému a označeným ako „Výzva“, s Prípisom z 23.11.2016 adresovaným žalovanému a označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ a k nemu prináležiacou kópiou doručky z 01.12.2016, s Prípisom z 23.01.2018 adresovaným žalovanému a označeným ako „VÝZVA“, so Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE z 21.05.2018 a jej prílohou č. 1, s Prípisom z 21.05.2018 adresovaným žalovanému a označeným ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 OZ“, s Prípisom z 29.04.2019 označeným ako „POKUS O ZMIER “ č. 5.368.591 a nemu prináležiacim poštovým podacím hárkom č. EPH1606311214, a na ich základe zistil skutkový stav, ktorý právne posúdil podľa § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,3,5, § 54 ods.1,2 OZ, § 261 ods.6 písm. d/, § 263 ods.1, § 708 ods.1,2, § 710, § 497, § 499, § 266 ods.5, § 273 ods.1,2 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom k 19.4.2014, teda ku dňu platnosti a účinnosti Zmluvy o splátkovom úvere číslo 5062392233, § 1 ods.2, § 2 písm. a/, b/, d/, g, h./, i./, l./, § 7 ods.1,2, § 9 ods.1,2,4, § 11 ods.1,2 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom k 19.04.2014, teda ku dňu platnosti a účinnosti Zmluvy o splátkovom úvere číslo 5062392233, § 53 ods.6 OZ, §10c ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 53 ods.9, § 565, § 524 ods.1,2, § 525 ods.1,2, § 526 ods.1,2 OZ, § 25g, § 17 ods.1,2,3,4 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom k 21.05.2018, t.j. ku dňu vypracovania Oznámenia o postúpení pohľadávky pre žalovaného, § 92 ods.8 z. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnkov, (ďalej len ako „z. č. 483/2001 Z.z.“), v znení platnom a účinnom k 19.04.2014, teda ku dňu platnosti a účinnosti Zmluvy o splátkovom úvere číslo 5062392233, § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, (ďalej len ako „z. č. 483/2001 Z.z.“), v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE z 21.05.2018, § 39, § 37 ods.1 OZ a vzťah založený na základe Zmluvy o splátkovom úvere číslo 5062392233 z 19.04.2014, ktorý potvrdzoval existenciu úverového zmluvného vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľskoprávnym.

2.4.Upriamil pozornosť na judikatúru európskeho súdneho dvora na povinnosti vyplývajúce vnútroštátnemu súdu pri posudzovaní ochrany spotrebiteľa v súvislosti s aplikáciou únievého spotrebiteľského práva (Ú. v. ES L 171, s. 12; Mim. vyd. 15/004, s. 223) rozsudok z 3. októbra 2013, Duarte Hueros, C-32/12, EU:C:2013:637, bod 39].“ (porovnaj bod 62 rozsudku SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 21. apríla 2016 vo veci C - 377/14 - Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s. (ďalej len ako „ rozsudok SD EÚ sp.zn. C - 377/14“). Povinnosť posúdiť ex offa nekalý charakter niektorých podmienok a existenciu povinných informácií v zmluve o úvere predstavuje v danej veci procesnú požiadavku, ktorá neplatí pre jednotlivcov, ale pre súdne orgány (pozri analogicky rozsudky z 10.9.2014, Kušionová, C-34/13, EU:C:2014:2189, bod 67, ako aj z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 35 a citovanú judikatúru). (porovnaj bod 77 rozsudku C-377/14).

2.5.Následne súd ex offa, posudzoval tento vzťah aj bez zreteľa na to, že zo strany žalovaného ako spotrebiteľa neboli určité skutočnosti tohto úverového vzťahu namietané a nadväzne na to súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobu žalobcu je potrebné zamietnuť, nakoľko v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu na ním uplatňovaný nárok voči žalovanému.

2.6.Súd definoval aktívnu vecnou legitímáciu a konštatoval, že v danom prípade nebolo preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako pôvodným veriteľom pohľadávky a jej príslušenstva, ktorej sa voči žalovanému v tomto spore domáha žalobca, a samotným žalobcom došlo k platnému postúpeniu uvedenej pohľadávky, čo odôvodnil tým, že zo zákona o bankách vyplývajúcejmi skutočnosťami (podmienkami), naplnenie ktorých je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky, je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods.8 tretia veta zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje. (porovnaj bod 21 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018, zverejneného v Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č.

60/2018). Vzhľadom na uvádzaný judikovaný názor Najvyššieho súdu SR k § 92 ods.8 zákona o bankách je teda nesprávne stanovisko žalobcu uvedené v jeho písomnom podaní doručenom súdu 22.5.2020, podľa ktorého účelom predmetného ustanovenia je len úprava výnimiek z bankového tajomstva, a že toto ustanovenie nič nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, a že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle uvedeného paragrafu zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na to, že § 92 ods.8 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon, a teda prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods.8 z. č. 483/2001 Z.z. o bankách je podľa relevantnej súdnej judikatúry potrebné spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018, zverejneného v Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 60/2018, resp. tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/26/2017 z 24.03.2018).

2.7.Rovnako je tak aj nesprávny názor žalobcu o tom, že skrz § 89 ods.1 zákona o bankách je možné vzájomnou dohodou medzi zmluvnými stranami sporu sa odchýliť od tejto požiadavky stanovenej v uvedenom § 92 ods.8 o bankách. Ako vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie urobiť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno, či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru najvyššieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/26/2017 z 24.03.2018, bod 16 a 17 jeho odôvodnenia).

2.8.Vzhľadom na uvedené, preto splnenie podmienok vyžadovaných § 92 ods.8 zákona o bankách bolo určujúce aj pre posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto sporovom konaní. Súd vykonaným dokazovaním pritom dospel k záveru, že tieto podmienky tu splnené neboli.

2.9.V danom spore žalobca síce súdu predložil niekoľko písomností (Prípis z 26.10.2016 označený ako „Výzva“, Prípis z 23.11.2016 označený ako „označeným Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, resp. Prípis z 23.01.2018 označený ako „VÝZVA“), ktoré podľa jeho názoru mali preukazovať splnenie požiadavky § 92 ods.8 o bankách o tom, že jeho právny predchodca si riadne splnil povinnosť vyzvať žalovaného ako dlžníka na splnenie jej záväzku pred následným postúpením tejto pohľadávky žalobcovi, avšak zároveň žalobca v tomto spore nezdokladoval, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo k riadnemu predčasnému zosplateniu tohto úveru, a tým aj zároveň k zrealizovaniu výzvy na úhradu celého ním požadovaného dlhu, ktorý ako pohľadávka jeho právneho predchodcu mal byť predmetom postúpenia z tohto právneho predchodcu na uvedeného žalobcu. V tejto súvislosti uviedol, že podľa § 53 ods.9 OZ, v znení platnom a účinnom k 19.04.2014, teda ku dňu platnosti a účinnosti Zmluvy o splátkovom úvere číslo 5062392233, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, mohol dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z hľadiska tejto formulácie uvedeného ustanovenia je zrejmé, že toto uvedené ustanovenie dopĺňa § 565 OZ, takže otázku zosplatenia úveru je potrebné vykladať skrz text oboch uvedených ustanovení súčasne.

2.10.Podľa uvedeného § 565 OZ na to, aby žalobca, resp. jeho právny predchodca ako veriteľ mohol žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky bolo potrebné, aby mu toto právo vyplynulo buď z dohody medzi zmluvnými stranami, alebo aby mu bolo určené rozhodnutím. V danom spore je zrejmé, že takéto oprávnenie právneho predchodcu žalobcu malo podľa právneho predchodcu

žalobcu (a tým aj žalobcu) vyplývať z článku I bod 10 predmetnej zmluvy o splátkovom úvere číslo 5062392233, podľa ktorého okrem iného v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas bol právny predchodca žalobcu ako banka oprávnený okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Takto formulovaný text uvedeného ustanovenia zmluvy plne nekorešponduje s textom zákona v jeho § 53 ods.9 a § 565 OZ, za akých zákonných podmienok je možné vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, je však možné ho považovať za dohodu o možnosti predčasného zosplatnenia úveru samozrejme, za splnenia ďalších podmienok, ktoré k tomu už predpisuje samotný zákon, a síce § 53 ods.9 a § 565 OZ. 2.11.Z obsahu uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka (t.j. § 53 ods.9, resp. pôvodne ods.8 OZ a § 565 OZ) je možné vyvodiť, že povinnosťou právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa je upozorniť žalovaného ako dlžníka na možnosť zosplatnenia záväzku pred tým, ako k zosplatneniu dôjde. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods.9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatnenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. Doručenie žiadosti o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky dlžníkovi až po dni splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky nemá za následok stratu výhody splátok pre dlžníka, pretože splatnosťou ďalšej nasledujúcej splátky toto právo veriteľa zaniklo.

2.12.Samotný § 565 OZ umožňuje, aby v prípade ak ide o plnenie v splátkach, veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní pred uplatnením práva na zosplatnenie, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Lehota 15 dní začína plynúť nasledujúci deň potom, čo dodávateľovi vzniklo právo podľa § 565 OZ, t. j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (pozri § 122 ods.1 OZ). Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie práva na zosplatnenie neúčinné. (vid'. Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax (komentár) Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESLP- I. (§ 1 - § 135 C) vydavateľstvo Eurounion, spol. s. r. o., Bratislava, 2015, komentár k § 53 ods. 9, str. 758 a 759, resp. aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/178/2017 z 19.4.2018).

2.13.Prípísom z 26.10.2016 adresovaným žalovanému a označeným ako „Výzva“, identifikovaným ako pohľadávka: Spotrebný úver na Čokol'vek, číslo účtu: 5062392233, mal právny predchodca žalobcu oznámiť žalovanému, že tento je v omeškaní so splácaním Pohľadávky k 25.10.2016 vo výške 1 715,62 eura s príslušenstvom a zároveň ho mal vyzvať na jej úhradu upozornením na možnosť prípadného predčasného zosplatnenia tohto úveru. Súdu žalobca však nezdokladoval, kedy bola uvedená výzva žalovanému doručená, resp. že bola vôbec doručovaná. Podľa samotných Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. a síce podľa ich článku 10 bod 10.3., preto aby bolo možné založiť prípadnú fikciu doručenia písomnosti žalovanému uplynutím príslušného počtu dní musela byť splnená podmienka odoslania takejto písomnosti. Žiaden z týchto predpokladov (doručenie, resp. alebo aspoň odoslanie poštovej zásielky s uvedeným prípisom) preukazujúcich takto doručenie vyššie uvedeného prípisu žalovanému nebol v spore preukázaný. Navyše vyššie uvedená „Výzva“ neobsahuje ani presné označenie splátky, s ktorou sa mal žalovaný ako dlžník dostať do omeškania, nakoľko z takto formulovaného textu uvedenej výzvy nie je možné zistiť, vo vzťahu ku ktorým omeškaným splátkam právny predchodca žalobcu toto svoje právo uplatnil a či teda z jeho strany bola dodržaná aj tá požiadavka zákona, že sa v prípade tohto upozornenia malo jednať o splátky, s úhradou ktorých bol žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace. Vzhľadom na uvedené sa preto jedná o neurčitý právny úkon a preto je podľa § 37 ods.1 OZ neplatný. Vzhľadom na túto jeho neplatnosť tak žalobca ako veriteľ si nespĺnil riadne svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle § 53 ods.9 OZ.

2.14.Tieto vyššie uvedené nedostatky, preto z hľadiska výkladového pravidla podľa § 266 ods.5 Obchodného zákonníka ako aj § 54 ods.2 OZ treba preto jednoznačne vykladať tak, že žalobca náležite nepreukázal, že jeho právny predchodca vykonal výzvu v súlade s § 53 ods.9 OZ. Tým ale zároveň nemohlo dôjsť ani k platnému predčasnému zosplatneniu úveru písomným podaním z 23.11.2016 adresovaným žalovanému a označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, ktoré mal právny predchodca žalobcu vykonať ku 22.11.2016, keďže mu preukázateľne nepredchádzala výzva v súlade s § 53 ods.9 OZ. Zároveň sa preto uvedený prípis „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ nemohol považovať za platný úkon - výzvu na zaplatenie sumy sumu 15 907,55 eura, keďže v tom čase vzhľadom na neplatnosť predčasného zosplatnenia žalovaný právnomu predchodcovi žalobcu takúto sumu ani nedlhoval. Skutočnosť, že by zo strany právneho predchodcu žalobcu bola žalovanému v súlade s článkom 10 bod 10.3. jeho Všeobecných obchodných podmienok v spojení s § 92

ods. 8 Zákona o bankách, doručená akákoľvek iná písomná výzva na úhradu jeho záväzku voči tomuto právnenému predchodcovi predtým, ako došlo formálne k uzavretiu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE z 21.05.2018 a jej prílohy č. 1, ktorej predmetom mala byť aj pohľadávka voči žalovanému, resp. vyhotovenie a doručenie prípisu č. LC_opp_2609_18 z 21.05.2018 označeného ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 OZ, nebola preukázaná.

2.15. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR jednou zo základných požiadaviek k tomu, aby pohľadávka voči žalovanému mohla byť z banky postúpená na tretí subjekt, je splnenie podmienky, že tejto žalovanému bola výzva na splnenie jeho omeškaných úhrad voči banke preukázateľne zaslaná. V danom spore táto podmienka teda nebola splnená.

2.16. Pokiaľ žalobca tiež argumentoval tým, že relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení poukazujúc v tejto súvislosti na Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, súd k tomu poznamenáva, že aj tento názor žalobcu je v kontexte s obsahom odôvodnenia citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 nesprávny, resp. čo do spotrebiteľskoprávnej úpravy prekonaný.

2.17. Žalobcom citovaný judikát najvyššieho súdu je judikátom v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Je potrebné si uvedomiť, že oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, dochádza v prvom rade k tomu, že postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, a zároveň berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa. (porovnaj bod 24 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018, zverejneného v Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 60/2018).

2.18. Súd uzavrel, že v prípade pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu, vzhľadom na nesplnenie podmienok vyžadovaných § 92 ods.8 zákona o bankách zo strany právneho predchodcu žalobcu (Slovenskej sporiteľne, a.s.) nie je cesia tejto pohľadávky podľa tohto osobitného predpisu (t.j. zákona o bankách) dovoľená, čo má za následok, že Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE z 21.05.2018 v časti týkajúcej sa pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému vedenej ako pohľadávka zo Spotrebiteľného úveru na Čokoľvek, číslo účtu: 5062392233 a vyčíslená na celkovú sumu 19 721,27 eura, je absolútna neplatná pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak totiž dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. Súd preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

2.19. Navyše neplatnosť uvedeného postúpenia spôsobuje aj tá skutočnosť, že v čase uskutočnenia tohto právneho úkonu neboli naplnené predpoklady uvedené v § 17 ods.1 písm. b./ zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého bolo možné postúpiť pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere len za splnenia kumulatívnych podmienok uvedených v predmetnom ustanovení, medzi ktoré patrila aj tá požiadavka, že predmetná pohľadávka bola buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo že sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti. Uvedená požiadavka nemusela byť naplnená len v prípade predvídanom v ods.3 citovaného paragrafu a síce ak sa postupovalo pri jej postúpení podľa predpisov upravujúcich riešenie krízových situácií na finančnom trhu, alebo upravujúcich konkurzné konanie, alebo ak šlo o prechod pohľadávky z banky, pobočky zahraničnej banky alebo finančnej inštitúcie podľa osobitného predpisu na banku, pobočku zahraničnej banky alebo finančnú inštitúciu podľa osobitného predpisu s predchádzajúcim súhlasom Národnej banky Slovenska. Situácie predvídané predmetným § 17 ods.3 cit. zákona v konaní neboli preukázané, a ani zo strany žalobcu tvrdené a dokazované, takže súd skúmal, či pri postúpení predmetnej pohľadávky boli naplnené predpoklady predvídané v ods. 1 citovaného paragrafu. K ich naplneniu tak ako bolo už vyššie

uvedené nedošlo, keďže predčasné zosplatnenie vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nebolo platné a konečná splatnosť tohto úveru ešte nenastala, (tá mala nastať podľa zmluvy až 25.09.2024), preto postúpenie pohľadávky z tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo pre rozpor s § 17 ods.1 z. č. 129/2010 Z.z. taktiež neplatné a teda na strane súčasného žalobcu tým nie je daná vecná aktívna legitímácia na vedení tohto sporového konania aj z tohto dôvodu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

2.20.O trovách konania rozhodol súd podľa § 251, § 255 ods.1,2, § 262 ods.1,2 CSP, článku 4 ods.1,2 Základných princípov CSP. Pri posudzovaní uvedeného úspechu vzal na zreteľ skutočnosť, že pomer úspechu žalovaného bol 100%. Žalovanému ako úspešnej strane sporu by tak vznikol nárok na plnú náhradu trov konania. V danom spore si však žalovaný trovy konania neuplatnil a bol nečinný, preto žalovanému ako úspešnej strane sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

3.1.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca (č. I. 199 - 204) v celom rozsahu, z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP, ktoré odôvodnil nasledovne:

3.2.Žalobca v prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods.8 ZoB ukladá (a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva). V tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 22.11.2016, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie vo výške 28,59 € (porovnaj predchádzajúce omeškani z platobnej histórie a tvrdení žalobcu), pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 21.05.2018). Žalovaný bol tak v omeškaní celkom 783 dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev, upomienok a upozornení na omeškanie aj

-Výzvou z 26.10.2016, kedy postupca evidoval omeškané splátky vo výške 1 715,62 €,

-Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 23.11.2016, kedy postupca evidoval omeškané splátky vo výške 15 907,55 €, pričom vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky do 15 dní. K tomuto oznámeniu žalobca pripojil aj kópiu doručky, ktorá tvorí obsah spisu.

-Výzvou zo 23.01.2018, kedy postupca evidoval omeškané splátky vo výške 18 713,20 €.

3.3.Žalobca zároveň poukazuje aj na opakované zasielanie výziev na úhradu omeškaných súm, ktoré sú evidované vo výpise z účtu ako „zmluvná pokuta za omeškanie" v zmysle príslušného cenníka po 25,- €, pričom predstavujú administratívne náklady postupcu na vypracovanie a odoslanie tej, ktorej upomienky. Z uvedeného výpisu je potom preukázané a nesporné, že postupca vyzýval žalovaného aj 12.02.2015, 12.11.2015, 12.04.201,13.05.2016 a 12.06.2016.

3.4.V súvislosti s preukázaným doručením oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/152/2019 z 15.04.2020, ktorý sa zaoberal tým, či za výzvu banky podľa § 92 ods.8 ZoB možno považovať aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

3.5.Žalobca v tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že postupca nebol v zmysle cit. § 92 ods.8 ZoB povinný upozorniť na skutočnosť, že môže v prípade splnenia zákonných podmienok postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, nakoľko z cit. znenia § 92 ods.8 ZoB takáto povinnosť banke nevyplýva. Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa názoru žalobcu v danom prípade v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva.

3.6.Žalobca sa v tejto súvislosti nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods.8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie § 92 ods.8 ZoB nevyplýva. § 92 ods.8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškani dlžníka. Ak by zákonodarcia mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v § 92 ods.8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods.1 OZ). Potreba osobitného upozornenia na plnenie tejto splátky preto ani nie je potrebná a postupca by si mohol vymáhať nárok na zaplatenie takto omeškanej splátky súdnou cestou aj bez osobitného upozornenia pre dlžníka o tom, že nezaplatil splátku v lehote splatnosti. Argumentácia súdu je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškani okamihom nezaplatenia splátky v

deň splatnosti (nakoľko splatnosť jednotlivých splátok si dojednali samotné zmluvné strany), nie až po výzve banky a citoval z nálezů Ústavného súdu SR z 22.6.2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016-65.

3.7.Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonný § 92 ods.8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s § 517 ods.1 OZ podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplatí svoj záväzok v splátkach riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej).

3.8.Žalobca citoval z rozsudku Krajského súdu v Trenčine, sp. zn. 6Co/128/2019 z 23.12.2019, Uznesenia Krajského súdu v Trenčine, sp. zn. 19Co/64/2018 z 27.03.2019, Uznesenia Krajského súdu v Trenčine, sp. zn. 5Co/351/2017 z 24.05.2018, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/2/2019 z 20.02.2020.

3.8.Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 ZoB (a porušeniu bankového tajomstva).

3.9.V ďalšej časti odvolania žalobca citoval znenie § 150 ods.1, § 151 ods.1,2 CSP a v tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom doručenie tejto výzvy žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. V tejto súvislosti žalobca zdôrazňuje, že skúmanie aktívnej legitímácie súdom nie je skutkovým tvrdením, ale doručenie jednotlivých výziev banky preukázateľne je skutkovým tvrdením. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou účinne popreté, v zmysle ust. § 151 ods.1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade svojho peňažného záväzku, ktoré výzvy mu boli nesporne doručené. Žalobca v tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že žalobca preukázal doručenie predmetných výziev a žalovaný účinne nepoprel, že by mu postupca doručoval predmetné výzvy. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB (a porušeniu bankového tajomstva).

3.10.Žalobca poukázal a citoval z uznesenia Krajského súdu v Tmavé, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/40/2020 z 21.10.2020 a z čl. 18 bod 18.14. Všeobecných obchodných podmienok a v tejto súvislosti poukázal na to, že čl. 18 bod 18.14. Všeobecných obchodných podmienok bol Krajskými súdmi Slovenskej republiky opakovane preskúmaný, pričom Krajské súdy Slovenskej republiky nedospeli k záveru, že takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ale práve naopak - dospeli k záveru, že takéto dojednanie zmluvných strán je možné a v súlade so zákonom - uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo 25.09.2018, č. k. 21CoE/62/2017-56, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8Co/125/2019 zo dňa 26.05.2020, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo 07.12.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/145/2015 z 05.10.2016, uznesenie Krajského súdu v Trenčine, sp. zn. 6Co/96/2019 z 29.10.2019, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 21CoE/62/2017 z 25.09.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8Co/125/2019 z 26.05.2020, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/145/2015 z 05.10.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/206/2015 z 05.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 z 25.08.2016, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/147/2017 z 10.01.2018 a uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/57/2017 z 08.02.2018.

3.11.Ohľadom námietky súdu v súvislosti s § 53 ods.9 OZ žalobca považuje aj na základe vyššie uvedeného za preukázané, že splnil všetky podmienky kladené zákonom pre riadne vyhlásenie mimoriadnej splatnosti.

3.12.V konaní nebolo sporným, že žalovaný bol v omeškaní so splácaním pohľadávky banky (783 dní). Dátum poslednej úhrady (aj to len čiastočne, teda nie riadne) bol 02.06.2016 vo výške 28,59 €. Podľa zmluvy č. 5062392233 zo 19.09.2014 bola stanovená periodicita splátok k 25. dňu v mesiaci, vo výške 219,60 €.

3.13.V konaní nebolo sporným, že postupca žalovaného vyzýval na úhradu omeškaných splátok a zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný bol s plnením splátok v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a zároveň bol postupcom upozornený na uplatnenie práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Postupca podaním z 23.11.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2016, pričom vzhľadom k právnej úprave podľa 565 Občianskeho zákonníka tak mohol učiniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (t. j. do 25.11.2016) a teda je zrejmé, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenú splátku bezprostredne predchádzajúcu t. j. splatnú 25.10.2016 (pričom žalovaný bol súčasne v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a bola splnená podmienka lehoty nie kratšej ako 15 dní). Pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu.

3.14.S ohľadom na vyššie uvedené považuje žalobca za nesporné a preukázané, že došlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v súlade so zákonnými ustanoveniami, pričom postupca si splnil všetky povinnosti, ktoré mu zo zákona vyplývajú. Zákon neukladá veriteľovi povinnosť označiť, pre ktorú splátku vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko táto skutočnosť vyplýva priamo zo znenia § 565 OZ.

3.15.Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu, pričom žalovaný doručenie žiadnej výzvy v konaní účinne nepoprel. Žalobca zároveň preukázal splnenie podmienok doručenkou k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu nepovažoval súd takúto výzvu za kvalifikovanú.

3.16.Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods.1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.17.Zároveň vyčíslil a špecifikoval trovy odvolacieho konania.

4.Žalovaný sa o odvolaní žalobcu nevyjadril.

5.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6.Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7.Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

8.Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu doplnia nasledovné.

9. Predmetom konania je žaloba o zaplatenie 5 000 eur s prísl. (úrokom z omeškania), ktorú si žalobca uplatňuje voči žalovanému titulom nesplateného úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú žalovaný uzatvoril s predchodcom žalobcu 19.9.2014 s tým, že žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitimáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej s postupcom SLSP, a.s.

10. V danom prípade nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa riadi osobitným zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

11. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky (bod 85), že zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore s § 92 ods.8 zákona o bankách je neplatná a žalobca preto pohľadávkou, ktorej zaplatenia sa domáha, nedisponuje, teda v spore nie je aktívne legitimovaný (bod 83 rozhodnutia), čo vyčerpávajúco odôvodnil v bodoch 92 a nasl. svojho rozhodnutia.

12. Odvolací súd s uvedeným názorom súdu prvej inštancie súhlasí.

13. Podľa § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávkou zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávkou; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14.1. Uvedené zákonné ustanovenie stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému bez súhlasu klienta, pričom musí ísť o postúpenie písomnou zmluvou, postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná a podmienkou postúpenia je aj omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke, a to napriek písomnej výzve. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

14.2. V prípade nesplnenia týchto osobitných stanovených podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, a teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ s následkom, že nie je daná aktívna legitimácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

15. Odvolateľ v odvolacom konaní svoje nesúhlasné stanovisko so záverom súdu o nedodržaní § 92 ods.8 zákona o bankách založil na tvrdení že, žalovaný bol v omeškaní 783 dní, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo 21.5.2018 a poukázal na opakované doručovanie upozornení a výziev 12.02.2015, 12.11.2015, 12.04.201, 13.05.2016 a 12.06.2016.

16.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplýva, že žalobca nezdokladoval, že došlo k riadnemu zosplateniu úveru. Prípisom z 26.10.2016 adresovaným žalovanému a označeným ako „Výzva“, identifikovaným ako pohľadávkou: Spotrebný úver na Čokoľvek, číslo účtu: 5062392233, mal právny predchodca žalobcu oznámiť žalovanému, že tento je v omeškaní so splácaním Pohľadávky k 25.10.2016 vo výške 1 715,62 eura s príslušenstvom a zároveň ho mal vyzvať na jej úhradu upozornením na možnosť prípadného predčasného zosplatenia tohto úveru. Súdu žalobca však nezdokladoval, kedy bola uvedená výzva žalovanému doručená, resp. že bola vôbec doručovaná. Odvolací súd sa rovnako

stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že tento úkon je nejasný a neurčitý a teda neplatný podľa § 37 ods.1 OZ a to z dôvodov uvedených prvoinštančným súdom.

16.2.Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že pokiaľ ide o výzvu z 26.10.2016, táto súvisí s nasledujúcim zosplatnením predmetného úveru a jej preukázanie má súvis s dodržaním postupu podľa § 53 ods.9 OZ.

16.3.Pokiaľ predmetom postúpenia bol zosplatnený úver, výzvu z 26.10.2016 nemožno stotožňovať s výzvou, ktorú v súvislosti s postúpením pohľadávky je potrebné realizovať v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. Žalobca sa odvoláva na postúpenie, ktorého predmetom bola už zosplatnená pohľadávka. Pokiaľ preto predmetom postúpenia bol dlh, ktorý nebol platne zoplatnený, ani nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu.

17.1.Odvolací súd zdôrazňuje, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods.8 zákona o bankách, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti.

17.2.V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, pretože žalobca nepreukázal, že došlo k platnému zosplatneniu.

18.Správnosť záveru súdu prvej inštancie sa nepodarilo odvolateľovi spochybníť ani poukazom na ním vybrané znenia uznesení, ktoré v odvolaní citoval.

19.1.Nemožno vytykať súdu prvej inštancie, že skúmal platnosť postúpenia pohľadávky z úradnej povinnosti za situácie, kedy predmetom konania je uplatnený peňažný dlh vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy.

19.2.Odvolaciemu súdu sa žiada povedať, že v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.4.2018, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 60/2018) dovolací súd uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. dovolací súd označil za špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Dovolací súd konštatoval, že „následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť“

20.Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú neopodstatnené odvolacie námietky žalobcu spochybňujúce správnosť napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods.1 CSP, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

21.1.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods.1 CSP.

21.2.Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Odvolací súd preto stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.